

Camille G

Deňíček

Camille G

Troječka

PŘI ČTENÍ SE BUDETE
TAK SMÁT, AŽ SE VÁM
BUDE CHTÍT...

 P R E S S

Deníček Camille G: Troječka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Camille G
Deníček Camille G: Troječka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Deníček Camille G: Troječka

Při čtení se budete tak smát, až se vám bude chtít...

Camille G

Ilustrovala Iveta Matušková

 C P R E S S

Předmluva

Předmluva musí bejt, ať víte, do čeho jdete.

A pro ty, co nečetli předchozí deníčky, ať jsou trochu v obraze...

když všechny mé Deníčky (smíchoknihy) jsou pořád plný sranda příhod z mého života, snažím se vždycky každou knihu aspoň něčím ozvláštnit a přidat do ní i trochu jinak psanej humor. Jednak je to teda kvůli čtenářům, abych od nich za čas nemusela číst, že je každěj Deníček na jedno brdo, jednak to dělám hlavně kvůli sobě, abych se při psaní nenu-dila. A proto jsem na změnu zařadila i pár mých odeslaných, ale taky nikdy neodeslaných e-mailů (většinou teda stížností). A protože mě i hrozně baví něco hodně popsat po svém k prodeji, tak jsem zařadila i mé nejúspěšnější inzeráty. A bacha! Konečně se dostalo i na můj ultra černas „inzerát“, u kterýho jsem se při psaní neskutečně ujebala smíchy, ale kterej vydržel zveřejněnej na FB jen několik hodin, protože jsem byla asi miliónkrát nahlášena, a navíc mi ještě tejděn chodilo od fejsbůku starostlivý upozornění: „Pokud

přemýšlíte nad sebevraždou, vyhledejte pomoc.“ Tak snad tady ve Troječce najde konečně správný čtenáře a příznivce černého humoru.

Mám velkou výhodu, že na FB Deníčku si můžu v komentářích ke knize přečíst, jaké příběhy se komu nejvíc líbil, a přímo kterého čtenáře odboural smíchy, a to můžu porovnat s mým pocitem při psaní. Zatím mi to teda vychází tak, že když se nahlas směju při psaní příhody, tak později se u ní hodně nasmějí i čtenáři. U psaní Troječky jsem se teda smála hodně a často, a tak si troufám tvrdit, že by mohla bejt dostatečně smíchová. Netvrdím, že bylo jednoduchý ju napsat. Měla jsem těžký výpadky múzy, protože je teď celej národ jaksi hrozně nasranej a vzteklej (já jsem si to pojmenovala po svém, že lidi pěkně zpičovali), a tak jsem často neměla tu správnou náladu na psaní srandy a raději jsem se na to vysrala a čekala jsem, až budu míň rozhozená z toho, co se všechno ve světě děje, aby Troječka nestála za hovno. Příhod v zásobě mám tolik (a pořád přibývají další), že bych mohla napsat ještě dalších deset Deníčků, v tom problém mít asi nikdy nebudu. Ale sepsat je, aby byly pořádně smíchový, to už potřebuju na pomoc psací múzu! V mém případě teda čekám, až do mě „vstoupí“ můj ještě střelenější, bláznivější a veselejší druhý já.

Tak a teď ke změnám v naší domácnosti a rodině. V každý předmluvě vás informuju, co je u nás novýho a až doteď jsem psala, že jsme doma pořád ve stejný sestavě: já a můj chlap Zbyněček, synátor a švára a náš staford Ač a můj kůň Ganík. Tentokrát bohužel musím napsat, že došlo ke změně a konec roku stál u nás doma totálně za hovno, protože jsme museli nechat odejít za duhovej most našeho partáka a věrnopsa staforda Ače, a tím pádem zavládl u nás smutek a byli jsme z jeho ztráty všeci tak v hajzlu, že jediný, co bych zvládla napsat, by byla smuteční řeč a i ta by stála za hovno. Proto, když už jsme nevěděli, jak tu bolest zvládnout, sedli jsme jeden den do auta a jeli jsme si pro psí holčičku americkýho buldoka, který říkáme Ejví a o který se už tady

v příběhu dočtete, a proto nebudu víc prozrazovat. Tak, to je naštěstí všechno co se týče změn v mém životě (teda ještě až na pár „kámošek“, co odpadly, neboť závist je děsná sviňa, ale to rozdýchám).

Já naštěstí tuto vlastnost nemám danou do vínku a jsem odmala velice srdečnej a přející člověk, ale s trochou škodolibosti vám (sobě) přeju, ať se při čtení Troječky smíchy nejmíň dochčijete a spotřebujete na utírání smíchoslzaspoň krabicu kapesníků.

A ještě než se začtete do dětských příhod, tak jedno důležitý vysvětlení. Fotr se nenarodil v Česku, přestěhoval se sem až skoro v dospělosti, a proto mluvil komolenó čestinó. Teď už tady žije roky, takže už nemluví tak legračně, jako když jsem byla malá, což je škodička, protože to někdy byla velká prdel.

Tolik k předčtecímu infu.

Hodně zábavy při čtení přeje vaše bláznivka

Camille G

O marných pokusech mít sex na klavíru jako ve filmu Pretty Woman

Každej rok se Zbyněček před mejma narozkama s celkem oprávněným strachem ptá, co si na ně ráčím přát. Vzhledem k tomu, že před pár lety to byl buď další kůň, nebo sedlo, tak se mu ani moc nedivím. Poslední roky naznal, že už mu ze mě úplně pravidelně nefachá hercna, a proto vznáší dotaz rovnou z parkálu před bohunickým špitálem, kdybych mu zasadila odpovědí moc velkó ztráto-finanční mrdu a nabyl by dojmu, že finančně moc vykrvácí, tak aby měl pomoc na dosah. Na mou obranu musím říct, že ho mírně poslední roky šetřím a dávkuju mu svý požadavky průběžně během roku, aby se mi v prosincu nezhrótil. Toto

vždy zakončuju odzbrojující větou: „Se neposer a buď rád, že nenesím žádný šperky.“

Ovšem letos, asi před měsícem, když se mě zase zeptal, co bych teda ráda, tak jsem mu zasadila celkem smrtící úder v podobě přání klavíru do obývacího pokoje. Jednak to byl můj nesplněnej sen už od dětství, a navíc mou romantickou duši velice poznamenal film *Pretty Woman*, a zejména sexuální scéna na klavíru. Zbyněkovi se po mém požadavku vdevřela huba tak, že bych mu do ní ten klavír i naštorc narvala, pak mě požádal o sklenici vody a tlakoměr, ztěžka usedl za svůj pracovní stůl a začal gúglit, kolik košťuje takovej bílej klavír. Asi po deseti minutách byla má žádost zamítnuta, a to kvůli ceně. Dalším argumentem, proč jsem byla poslána do prdele, bylo, že na něj neumím hrát. Pokusila jsem se ještě o „velice silnej“ protiargument: „A co jako!“ Ten nejenže nezabral, ale bylo mi řečeno, že jsem tak velkej hudební analfabet, že jediná možnost, jak bych se mohla naučit hrát na klavír, je se znova narodit. Proto jsem se rozhodla, že se dopustím podlý lsti a ošklivě s ním vykěvu.

Hned druhý den jsem za ním šla s výrazem andílka a říkám: „Cukroune, tak když mi slíbíš, že si můžu vybrat nějaký zážitkový dárek, tak dám pokoj s klavírem.“ Ten si oddechl a řekl, že platí. Musím se pochválit, že za ty leta už ho mám přečtenýho. Věděla jsem, že když si na něm vynutím slib, tak ho dodrží, protože si hraje na čestňáka a nesnáší nedodržování slibů. A pak jsem na něj vybalila, že chci, aby někde v hotelu, kde maj klavír, to tam pronajal a na tom klavíře mě přefiknul, přesně jak ve scéně v *Pretty Woman*. Bylo mně naprosto jasný, že to neudělá, neboť je děsnej suchar a stydlín, kterej při sexu v ložnici i tmě ještě zhasíná, a když jsem naposledy chtěla sex v autě, tak sice proběhl, ale v zamčený garáži. Dostala jsem ho přesně tam, kam jsem chtěla – nebude chtít porušit slib, a tak mu nezbude nic jinýho, než koupit

domů klavír. No řeknu vám to asi takhle, filmům se fakt věřit nedá. Už skoro tři týdny stojí klavír v obýváku a sex se zatím nezdařil.

Již první večer jsem pošeptala Zbyněčkovi do ucha: „Teď jsi jdu nahoru lehnout, ale po půlnoci mě očekávej, budeš dělat, že pracuješ a já tě jako půjdu hledat, kde jsi tak dlouho a pak k tomu dojde, jo?“ Zbyněček se hrozně nasral a říká: „Kurva, lásko, proč bych měl dělat, že pracuju, když víš, že sedím u počítače do dvou do rána, abych na ty tvý libůstky vydělal!“ Nasrala jsem se a dolů jsem ani nešla.

Druhej pokus byl nejkratší, oslovila jsem Zbyněčka „Edwarde“ a on se zeptal, jestli je to fakt nutný trotlovsky přehrávat tu scénu včetně jmen a jestli mně má teda říkat „Vivian“. Já ho poslala, už teda jako Zbyněčka, do prdele a zase nic.

Třetí pokus. Došla jsem v noci za Zbyněčkem, kterej ovšem neseděl za klavírem, jak je v té scéně, ale u pracovního stolu. Požádala jsem ho, oděna jen ve spodním prádle, ať si sedne ke klavíru a hraje. Bohužel jeho Ovčáci čtveřáci (nic jinýho neumí) totálně zabili veškerý sexuální apetit, a navíc jsem si je ještě hodinu před usnutím v hlavě prozpěvovala. Opět teda nic.

Čtvrtý pokus. Zbyněček usedl za klavír a nehrál. Já se posadila pouze v prádle na klavír. Ihned jsem si uvědomila, když mě deska začala studit do prdele, že si nachladím močák a jediný, na co jsem myslela, bylo, jestli mám doma Uroval Akut. Navíc dotyky mých bosých chodidel na klaviatuře to totálně zabily, protože zvuky to byly depresivní jak hudba u studny z Majora Zemana. Tudíž ze sexu opět sešlo.

Pátý pokus. Sešla jsem dolů v teplém chlupatém županu, abych měla co pod sebe a nestudila mě deska. Posadila jsem se na ni. Zbyněček byl našťestí ještě vohozen do domácích tepláků, který díky vytahaný prdeli už připomínají nasrávačky (takže těm pokusům taky moc nepomáhaly). Vtom prochází

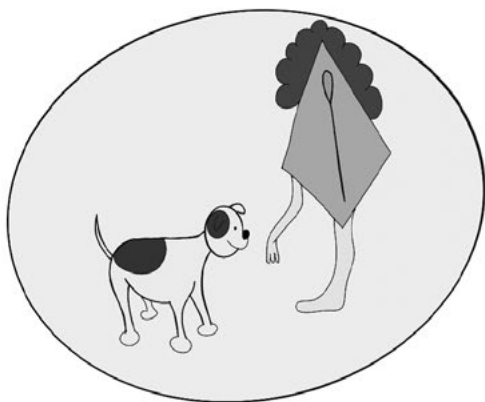
obývákem švára směr lednice v kuchyni na její každonoční vyplenění. Když nás uviděl u klavíru, došlo mu, o co se pokoušíme, a pronesl: „Pardon, snad Vivian posečká, si vezmu korbáčiky a nějaké salám a táhnu nahoru.“ Když odcházel, píska si melodii z filmu, a tudíž opět z toho nic nebylo.

Šestej pokus. Náš staford Ač se zvedl z pelechu, zrovna když to vypadalo, že už se konečně „země zachvěje“ a čuměl. Říkám: „Já nemůžu, Ač hrozně čumí.“ Zbyněček: „Ačku, padej na místo.“ Ač sice uposlechl, ale začal si tak intenzivně s mlaskavým zvukem lízat tlapičky, že to prostě nešlo.

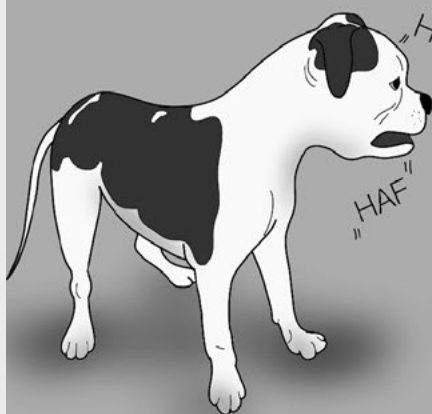
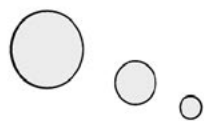
Pak mně zase pro změnu příroda vyřadila podvozek na pět dní z funkčnosti, jako každéj měsíc. Ale já raději čekala sedm dní, co si budem, přece jen je to sněhově bílej klavír.

K dalším pokusům zatím nedošlo, neboť jsem začala píct do noci cukroví, a odrovнала jsem se tak, že jsem v noci nebyla ani schopná sejít schody, natož vylízt na klavír.

A proto jsem se začala učit na něj hrát, neboť jsem dospěla k závěru, že to bude jednodušší, než si to na něm rozdat. Mám za sebou momentálně asi tři hodiny „hraní“, a jelikož má Zbyněček pracovní stůl v obýváku, tak vám garantuju, že takhle „hotovej“ ze mě v životě nebyl. (Se mu nedivím, neboť i já si sama sobě při svých pokusech vyloudit aspoň pár čistých tónů lezu na nervy.) Chce si odpojit uši z provozu jejich propíchnutím nebo si rovnó amputovat palicu. Jeho zvolání při tom jsou podobný jak při sexu. Například: „Miláčku, už dost! Já už to, láska, nevydržím! Nechceš to nechat na jindy? Bolí mě hlava! Tak to jsem tentokrát sám se sebou hrozně vyjebal!“

AČKU, TY MĚ
NEPOZNÁVÁŠ
?????????

Jak jsem z máti udělala kolosální píču

Tenhle příběh sice má máti zná, neboť se stal nedávno a dostala jsem za to od ní zase po letech na hubu a jak se sama k tomu vyjádřila: „Udělalas tentokrát ze mě kolosální píču“, a proto jí jako omluvu za to tenhle příběh věnuju.

Jo a mami, než se začteš, tak si prvně raděj změř tláček a vem si nákové pilulku na uklidnění, ať tě zase neštréchnu.

Mám tě moc ráda.

Tvá nehodná dcera

P. S. Stejnak za všechno vlastně jako vždycky může ségra, takže kdyby sis ráčila za totok zlost prvně vybit na její tlamě.

Jak už jsem psala v předmluvě, došlo u nás doma ke změně počtu členů domácnosti a museli jsme před loňskejma Vánocema 17. 12. 2022 nechat odejít našeho stafordího věrnopsa Ače. To datum nepíšu jen tak, ale proto, abyste si udělali představu, jak dlouho jsme před máti vydrželi tajit, že Ač umřel. Hned vysvětlím proč. Máti dostala od života

hodněkrát pěkně po prdeli a přiznávám se, že velkej podíl na úbytku jejích vlasů a nabouraný nestabilní psychice jsem měla i já. Do toho je hodně nemocná a každý rozrušení jí zvedne cukr. Navíc má bišonka Lucinku, která má už 16 let, a tak je pochopitelně máti rozhozená z toho, že se blíží chvíle, kdy o ni přijde. Tohle všechno, a samozřejmě i předvánoční čas, rozhodlo, že máti ušetříme dalšího stresu a řekneme jí to až po Vánocích, když budeme vidět, že je zrovna v dobrém rozmaru a cítí se relativně dobře. Navíc jsme byli doma z odchodu Ače sami v prdeli, takže nám to všem přišlo jako správný rozhodnutí a brali jsme to jako milosrdnou lež.

Na Vánoce k nám máti nejezdí, vozíme jí jídlo a jezdíme my k ní, neboť našťástí nežije sama. Jejího dlouholetého přítele považujeme všeci doma za kurevskýho hrdinu a je s podivem, že i když ho občas bije, a jak se nám „pochlubil“ nejčastěji ovladačem vod telky, tak jí teda vobčas jen prchne na pár hodin, ale vždy se za ní vrátí. Jen nám předloni v létě v pařácích vyčetl, když jsme jim pořídili klimošku, že jsme to celkem posrali, že jsme měli kópit nákej model bez ovladače, neboť teď má na něj máti dvě mlátítka. A jako důkaz nám ukázal paže. Na jedný měl vymlasklej tvar ovladače na telku a na druhý od klimošky. Bylo nám ho celkem líto, a tak jsme máti domlouvali, ať ho bije aspoň tou hladkou zadní stranou a né s těma tlačítkama, ať nemusí v létě chodit s dlouhým rukávem. Máti se dožrala a říká: „Však nésu debil, to jsem zkóšela, ale to mě pak z toho lítají baterky a já hrozně zuřím.“ Nakonec jsme to vyřešili ke spokojenosti všech: Koupili jsme jí pleskačku na muchy a fláká ho přes léto s ní. Pohrozili jsme jí totiž, že jak ten ovladač rozbije, tak novou klimošku kupovat nebudem a budou tam mít vedro na chcípnutí. Vzor pleskačky mu sice na pažích a jinde zůstává taky obtištěnej, ale to je cajkovní, v létě nemusí nosit triko a vypadá jako by šel s dobou a nosí síťovaný. Takže teď, když se zmíním o dlouholetý tradici, kterou navrhla vlastně před

mnoha lety máti, když nám totálně zkurvila Štědrej večer, až nás všechny přešla chuť k jídlu, a to včetně Ače, sama druhej den naznala, že bude lepší, když jim jídlo budu vozit, neboť nikdy nedokáže dopředu odhadnout, jak moc bude protivná a vzteklá, budete chápat naše nadšení z jejího rozhodnutí. Já od té doby vstávám každéj Štědrej den už ve čtyři hodiny ráno, abych stihla do oběda všechno navařit a nasmažit a odvézt a vůbec mě to nesere, hlavně když nás doma nesere.

O mém rozhodnutí ponechat máti v nevědomosti jsem samozřejmě musela poinformovat celý příbuzenstvo, aby to náhodou nepropálili. Nikdo se tomu nějak nedivil a všichni souhlasili. Jen ségra z toho nebyla úplně nadšená a říká: „A kurva, je ti jasný, že až jí to řekneš, a jednou asi fakt budeš muset, tak se děsně nazuří a dostaneš po rypáku za lhaní a já to vobseru taky, že jsem s tebou držela basu a nic jsem jí neřekla? Ty už jsi zapomněla, jak ležela před třema rokama ve špitále a dostala jsem od ní dělo i před tím mým debilem, kterej se tomu smál jak Jarin?“

Já: „Co to sem teď taháš, to byla jiná situačka, matka byla podrážděná už jen z toho pobytu tam a jednala trochu ukvapeně, protože měla v sobě tolik farmak a psychofarmak, že by se jedná její denní dávkó nastřelilo asi padesát feťáků a mohli by na tom vydržet křepčit i téden na náký technopártošce. A jestli si dobře vzpomínám, tak jsem dostala po hubě taky, aby mně to nebylo líto, takže klídeček jo.“

Ségrá teda souhlasila, ale varovala mě, že totok lhaní vošklivě vobserem. Já jí uklidňovala: „Buď v kliděnkú, vždyť už stejně ztrácí švih a minule to ani tolik nebolelo.“ Ale popravdě jsme byly vlastně vobě tenkrát rády, že se máti vrací trochu jiskra a je jí evidentně líp.

Ale zpět do prosince 2022. Doma nám po Ačkovým odchodu zavládl děsnej smutek a ticho. Pořád jsme všeci buleli a bylo to tak na hovno,

a tak to pořád bolelo, že jsem se jednou ráno, po hodině bulení, rozhodla podívat na inzeráty se štěňatama, že tohle bude asi jediný řešení, jak se z toho smutku trochu dostat. Měla jsem jasno, na kterou rasu štěňat se kouknu, protože už jsme se mockrát se Zbyněčkem bavili, že další pejsek bude určitě zase buď staford, nebo americkéj buldok, protože máme rádi krátkočumáčky a taky proto, aby ohlídal nás a barák. Hned na první straně mě zaujala fotka se štěndem, co vypadalo jak náš Ač, když byl malej, a to včetně tmavýho flíčku na jinak skoro bílý hlavě. To způsobilo další hodinový bulení a pak rozhodnutí, že tu buldočí holčičku nutně potřebujeme. Valila jsem ji ukázat Zbyněčkovi a ten měl úplně stejný reakce jak já. Takže jsme ještě ten den sedli do káry a jeli jsme si pro slečinku. Již po cestě nazpět jsem na FB všechny informovala, že si vezeme buldočí holčičku a hodila jsem tam pár fotek z auta. Naštěstí máti jsme nikdy nepřemluvili, aby si tuto vymoženost rychlý informovanosti, drbárny a žumpy jménem fejsbůk pořídila, takže jsem byla klidná, že se to k ní nedonese. Reakce všech, co komentovali a Ačka znali, byly všechny stejny: „Jé, ta vypadá jako Ač.“ A proč tohle píšu? Protože i když mě to tenkrát ani náhodou nenapadlo, tak později jsem tý podobnosti vošklivě zneužila, ale k tomu se dopracuju.

A teď k našemu posráněti Ejví. Již po prvním dnu, kdy nezůstala jediná místnost v baráku, kde by se nevysrala (množství vykaděných exkrementů absolutně nesouhlasilo s množstvím žrádla, co sežrala, neboť skoro nežrala), a kdy loužičkovala tak, že se nám v obýváku, kde bylo nachcání na dlažbě blbě viditelný, tvořily menší zahradní jezírka, na který jsme mnohokrát přišli, až díky buď čvachtavému zvuku brodění se v kalužích, nebo když jsme na tom uklouzli a dopadli do toho ve skluzu sedinkama, došlo ihned k jejímu prvnímu přejmenování na posráně a pochcáně. Od tý